

már rátekeredett, s összeroppantaná, ha a pálcikatestben ellenállni nem lenne elég erő. Vilt az Orvosi Kutatóintézet elé szánta ezt a magányos, modern Laokont, az egyenes és körkörös drámai küzdelmét. Hubay Miklós Vilt székesfehérvári kiállításáról írott cikkében úgy emlékezett meg róla, mint a halál halálának emlékművéről, s Adyt idézte: „...az ifjú Minden / Keresztül-döfte Titok dárdával / Az én szívemben a Halál szívét.” Szép írásának megjelenése után a szerkesztőségbe érkezni kezdtek a tiltakozó levelek: egy főorvos leírta, a reprodukció olyan hatással volt gyermek pácienseire, hogy napokig kellett nyugtatókkal tömni őket; a tanár szerint tizenkét éves fiában álmatlanságot okozó iszonyatot keltett; a szöveg feltette a kérdést: szobor ez egyáltalán? Hubay drámairó füle kihallotta a hamis hangot a levelekből. Utánajárt, s kiderítette: a levelet aláíró orvos, tanár, szöveg nem létezik, a lakcímek kitaláltak, ilyen nevű utcák Budapesten nincsenek. Azt hiszem, a megrendelő packázásai s a kritikus tévedései mit sem nyomnak a latban az álnevek mögé bújó rosszindulathoz képest.

A VÁRALJA ÉS A GYŐRI BENCÉS GIMNÁZIUM
(KORMOS ISTVÁN EGYKORI ISKOLÁJA)

